

שבועות-פרשת נשא

בין רות לאשת מנוח:

הפטר פרשת נשא לקוחה מספר שפטים (י"ג ב"ה): "וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מֵאַרְעָה מִמִּשְׁפַּחַת הַדְּנִי וּשְׁמוֹ מְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עֲקָרָה וְלֹא יָלְדָה".

בהקבלה למצוות נזיר שמוזכרת בפרשה, ההפטר עוסקת בהתגלות המלאך לאשת מנוח ובבשורה כי עתיד להיוולד לה נזיר-מבטן, שיהפוך בעתיד לשופט ומושיע מול הפלשתים.

בפרק המהווה מבוא לסיפורי שמשון, אשת מנוח היא גיבורת הסיפור - מול המלאך, מול בעלה ומול הריונה, אולם באורח פלא איננו יודעים את שמה. ההתעלמות בולטת במיוחד בהשוואה למגילת רות גם היא בימי "שפוט השופטים".

רות, הסבתא רבתא של דוד המלך שלחם גם הוא בפלישתים בגבורה (גליית) - שמה הולך לפניו לאורך כל הסיפור, בעוד אשת מנוח נותרה עלומה..

(יורם קימלמן)

שבת
שלו

פרשת השבוע - יניב עקיבא

שבת פרשת נשא		ימי החול	
הדלקת נרות	19:19	זמן תפילין / טלית	04:38←04:40
שחרית א' / רישום מראש	6:45	שחרית א'	6:00
שחרית ב' / רישום מראש	8:30	שחרית ב'	6:45
לימוד הורים וילדים	17:15	סוף זמן ק"ש	09:08
שיעור בשבת אחה"צ	18:00	מנחה גדולה בחדר אוכל	13:15
מנחה	17:40 13:30	מנחה וערבית	19:25
צאת השבת	20:17	שקיעה	19:44←19:40
		ערבית	20:10

יציאת מצרים, קורונה וחג השבועות

הרב סולובייצ'יק מבחין במאמרו המפורסם "קול דודי דופק" בין קיום של גורל לקיום של יעוד. **קיום בתודעת גורל** פירושו לתת לנסיבות החיים להוביל את היחיד. היחיד חש כאילו מערבולת החיים גדולה ממנו, סוחפת אותו כמו בצונמי שוצף אל מקומות שהוא לא בחר בהם. "קיום גורלי - כיצד? זהו קיום מאונס. בבחינת "על כורחך אתה חי". קיום עובדתי, שלוב בשרשרת חוקיות מיכנית, נטולת משמעות, כיוון ותכלית, ומשועבד לכוחות סביבה שלתוכה נדחף היחיד (שם). לעומת זאת **קיום מתוך תודעת יעוד** הוא קיום שבו האדם מחזיק את מושכות חייו, בוחר איך ומה לממש מהאפשרויות העומדות לפניו. "קיום יעודי - כיצד? זהו קיום פעיל כשהאדם ניצב לעומת הסביבה, שהושלך בה, מתוך הבנת ייחודו וסגולתו, חירותו ויכולתו שלא לקפח במאבקו עם החוץ את עצמותו ועצמאותו" (שם).

כבני אדם, כולנו נעים בין שתי המצבים התודעתיים הללו. יש ואנו מרגישים כנתונים למרותו של הגורל (בעיקר כאשר מתרחש עלינו אסון לא צפוי) ויש רגעים בהם תודעת היעוד והמשמעות שהיא מעניקה לחיינו - מדריכה ומכוונת אותנו.

האתגר האנושי הוא להפוך ככל הניתן את חוויית הגורל לחוויית יעוד: "תעודתו של האדם בעולמו, על פי היהדות, היא להפוך גורל ליעוד; **קיום מופעל ומושפע לקיום פועל ומשפיע; קיום מתוך אונס, מבוכה ואילמות - לקיום מלא רצון, מעוף ויוזמה**" (שם).

גם בחיי האומה יש מצבים בהם "כורח מוזר מלכד את הפרטים לכלל אחד. היחיד כפוף בעל כורחו למציאות הלאומית-הגורלית" (שם) ובחוויית נגיף הקורונה שעברנו בחודשים האחרונים אפשר להוסיף גם כפיפות למציאות גלובלית. במקרה כזה האתגר הוא אנושי, לאומי וקהילתי. "במקום קיום **כחוויית-עובדה בלתי-נתונה לשינוי** שהאומה נדחקה לתוכו, מופיע הקיום **כחוויית-פעולה בעלת ממדים תכליתיים**, רפודי-תנועה, עליה, שאיפה ומימוש" (שם).

זהו האתגר הכלל-עולמי, האתגר הישראלי, האתגר הקהילתי שלנו, ואף האתגר העומד בפני כל אחד ואחת מאתנו. לא ביקשנו לנו את הקורונה על כל משבריה הבריאותיים, הכלכליים והנפשיים. הנגיף תקף ... ואנחנו הרגשנו שיש כוחות גדולים מאתנו. אבל עתה האתגר הוא להפוך את המציאות שנכפתה עלינו להזדמנות. (כך למשל, להזדמנות לשינוי הרגלים אישיים שכבר מזמן רצינו לעשות, לשינוי בסדרי העדיפות שלנו, ברמה הלאומית - לתיקון מערכת הבריאות שלנו ועוד ועוד...)

ואיך כל זה קשור לחג השבועות העומד בפתח?

"ברית מצרים הייתה ברית גורל וברית סיני - ברית יעוד" מדגיש הרב סולובייצ'יק.

עתה ערב חג השבועות שבמסורת היהודית הוא גם חג מתן תורה, אנחנו בדיוק מסיימים את חמישים ימי ספירת העומר שבין יציאת מצרים לבין מעמד הר סיני. ובמקביל אנו משתחררים אט אט מאימת הקורונה והגבלותיה (עד 100 מ' בליל הסדר, זוכרים?) ומגיעים לשלב שעלינו לבחור מחדש ולשאול איך אנחנו רוצים שיראו חיינו.

במאמר אחר, מציב הרב סולובייצ'יק אתגר אנושי שנדמה לי כי הוא רלוונטי במיוחד השנה, בחג שבועות הנוכחי. "הגאולה ממצרים הייתה רובה ככולה פועל הקב"ה... לא כך בעניין העבדות הקיומית. עניין זה מסור בידי האדם, ועליו הוטלה המשימה לפדות עצמו מקיום של צללים. ה' רוצה כי האדם יהיה בורא - תפקידו הראשון הוא לברוא עצמו כיצור שלם" (הרב סולובייצ'יק, מתוך "גאולה, תפילה ותלמוד תורה").

ובלשונו הפיוטית של אמנון ריבק :

כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתַּהַיָּה לוֹ אֵיזוֹ מַצְרִים,

לְהִיט מִשָּׂה עֲצָמוֹ מְתוּכָה,

בְּיַד חֲזָקָה

אוּ בְּחִירִיקַת שָׁנִים

[...]

כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתַּהַיָּה לוֹ

אֵיזוֹ מַצְרִים ... וִירוּשָׁלַיִם.

גילי זיוון

תרומת סידורים לתפילת הילדים

לפני כשנה פנתה אלינו משפחת אל (דדון) בבקשה להנציח את בנה, נעם אל ז"ל, ולתרום לבית הכנסת לזכרו.

לאחר חשיבה משותפת לחיבור בין הצורך שלנו לבין הדרך המתאימה ביותר להנציח את זכרו של נעם ז"ל, החליטה המשפחה לתרום סידורים חדשים לתפילת הילדים שיחליפו את הסידורים הבלויים הישנים בהם השתמשנו עד עכשיו.

אנו מודים למשפחה על תרומה של שישים סידורים חדשים ומאירי עיניים לתפילת הילדים אשר ישמשו אותנו מכאן ולהבא.

שקמה בשם ואצת דת

חלפה שנה..

משפחת סעד היקרה,

שנה חלפה, שנה ארוכה וכואבת מאז הבאנו את בננו היקר נעם למנוחת עולמים במעונכם.

"יחיד ומיוחד שלנו,

רגישותך, טוב ליבך ונעם הליכותיך אתנו תמיד

יהי זכרך ברוך"

(מתוך הדברים שנכתבו על המצבה)

האובדן הפתאומי, הותיר אותנו חסרי אונים.

לבכם היה פתוח וידכם הייתה מושטת לכל עזרה ותמיכה ברגישות אין קץ.

ללא השתהות או התלבטות, פתחתם בפנינו את לבכם הרחב, ועל כך אנו מוקירים תודה.

נעם - חגג את ברית מילתו, בר המצווה שלו ובילה זמן ניכר מילדותו היפה בסעד.

בטוחים אנו, כי לו היה נשאל, היה מבקש לנוח באדמה החמה,

מוקף באנשים הטובים והצנועים שהנכם.

במהלך שנת האבל, אפשרתם לנו מידה גדושה של שקט ונחת, ועל כך רצינו להודות מקרב לב.

מי ייתן ותדעו שמחות רבות, בריאות איתנה וכל טוב.

זהר (דדון), אורי וניר אל

על חג השבועות במסגרת לוח השנה העברי:

המועדים בלוח העברי מתוכננים מראש כך שיותאמו לעונות השנה בעזרת עיבור החודש. ישנן מגבלות נוספות ולעזרתן באות הנוסחאות הבאות:

לא בד"ו פסח – היום הראשון של פסח - ט"ו בניסן, לא יחול בימים: שני, רביעי ושישי. ומכיוון שבין פסח לשבועות ישנם 50 ימים בדיוק:

לא גה"ז שבועות - שבועות, ו' בסיוון – לא יחול בימים: שלישי, חמישי ושבת.

בין שבועות לראש השנה- ישנם 113 ימים בדיוק. ולכן:

לא אד"ו ראש – היום הראשון של ראש השנה –א' בתשרי, לא יחול בימים: ראשון, רביעי ושישי. לגבי הסיבה, נמתין בסבלנות לסוף השנה..

כך שלוש הנוסחאות שלובות זו בזו ובעזרת חישובים נוספים, מתקבעים המועדים ומסתדרים היטב בלוח השנה העברי.

מנחם קימלמן – קיבוץ ראש הנקרה

מכתב תודה

קהילת סעד,

בתחילת השבוע חל חג "איד אל פיטר" של שכנינו המוסלמים.

רבים מעובדינו חוגגים את החג ולא יכלו להגיע לעבודה. עונת הגזר בעיצומה והמפעל חייב להמשיך לעבוד.

לכן פרסמנו על הצורך בגיוס עובדים למפעל. הגיעו מספר חברים להתנדב וזה היה מראה מיוחד -

עבודה משותפת של הצוות של המפעל ביחד עם חברים מהמשק שעובדים במרץ ובהתלהבות גדולה.

צוות המפעל מבקש להביע את הערכתו הרבה למתנדבים שהגיעו ונתנו מזמנם ומרצם לעבודה במפעל.

עזרתכם תרמה מאוד לעבודת המפעל!

בימינו שום דבר לא מובן מאליה והערכתנו גדולה על רוח ההתנדבות.

ההתנדבות והאכפתיות נותנת לכולנו רוח גבית להמשיך ולעשות במפעל הגזר שלנו.

נאחל לכולנו שנוכה להיות מהנותנים והמתנדבים כל חיינו.

בתודה

חגי אפרת וצוות מפעל הגזר

הספר "לרפא צולפס שפור"

בשנים רגילות כשאני מעניקה את עדותי כניצולת שואה, אינני מבקשת תמורה לדבריי הנחשבים בעיניי כצוואת בני משפחתי הנספים. בפעמים שונות אני זוכה למתנות, בשנה שעברה באוני בר אילן זכיתי לקבל במתנה את הספר הנ"ל שמתחת לכותרת יש כותרת משנה "החיים כקריאה לאחריות".

הכותב הוא הרב יונתן זקס והקריאה הייתה מהממת. בהתחלה הספר מתייחס לחברה וכמה חשוב למלא את האחריות לציבור, כאשר ההסבר למילה אחריות בא מהמילה אחר. קראתי אותו בזמן הבחירות ואחריהן וכמובן היה ברור לי שאף אחד לא קרא את מה שממליץ הרב זקס.

הספר מתקדם לאנשים פרטיים, הוא מביא המון ציטוטים של הוגים בני זמננו ודוגמאות של מעשים מיוחדים של בני אדם, מהם הוא מלמד את הקורא מהי אחריות ומה היא מעניקה לחברה.

לקראת סוף הספר הוא מקדיש חשיבות להערכת האחר ולחובה המוטלת על כל אחד לומר זאת לאחר. אז נזכרתי בדבר ששמעתי מנכדי, הוא עבר לתיכון ואחרי שהתעניינתי איך הוא מרגיש שם הוא אמר לי, בתיכון אני בן אדם בפני עצמי לא כמו בבית הספר הקודם שהייתי חלק מכיתה, אטום בתוך מולקולה.

"הרב זקס מזמין את הקורא לקריאה רצופה של מחשבה יהודית חברתית הטוענת בתוקף לנטל האחריות העולמית ויוצאת בחריפות נגד הפרשנות היהודית המשתבללת בתוך קונכיותה. חובתו של היהודי לתיקון החברה והעולם עולה מכל עמוד בספר. כל משמעות החיים מתבררת דרך האתיקה של האחריות. הרב זקס קורא תיגר על התפיסה המבדילה בין ה"קדוש" ובין ה"טוב", שלפיה הדת מזמינה את האדם לעבודת ה"אני" הפנימי והאתיקה מזמינה אותו להכרה במערכת החיים החיצונית לו. מגמת הספר היא לנפץ את הפסל הזה שבא לעולם היהודי בהשפעת רוחות חיצוניות, ולתאר את הקדוש ואת הטוב כשלם העומד בתשתית חובתו של האדם בעולמו." מתוך ההקדמה של הרב בני לאו לספר.

מכאן אציין עוד משהו שחזרתי אליו בקוראי, רב אחד שלימד אותי כשלמדתי הנחיית הורים דיבר על הפסוק "ואהבת לרעך כמוך", קודם תאהב את עצמך ואז תוכל לאהוב את חברך.

בתקופה האחרונה נוכחנו באחריות הרבה אצלנו מול החברים הספונים בבתיים. מקווה שהחברים המנהלים את חיינו יקראו את הספר ויפנימו את המסר של הרב זקס.

ענת קאסל-צמיר

מקור ראשון

חלוקת עיתוני "מקור ראשון"

עיתון מקור ראשון, הוא עיתון של מנויים, המופץ פעם בשבוע - בימי שישי.

לפני מספר שנים הייתי האחראי לחלוקת כל העיתונים, אך כיום אחראי לכך שלמה רון, כשאני משמש כעוזרו בימי ששי וערבי חג, בגלל העומס ורצון המנויים לקבל העיתון כמה שיותר מהר... לי האחריות הבלעדית לחלוקה של מקור ראשון.

עד לפני כשנה, העיתון היה מגיע כרוך ב- 2 חבקים עם דף מודפס של שם המנוי. ניהלתי מו"מ ארוך עם מנהל ההפצה של העיתון, שיחסוך מאיתנו את הבזבז של הנייר והחבקים, ויקל עלי את הכנסת העיתון לתא של המנוי (חבק אחד תמיד נפל, כי היה צורך לקפל העיתון בהכנסה לתא). ואכן, כיום מגיעים העיתונים בחבילה, ומחולקים לתאים לפי רשימה שמית שיש בידי.

בקשתי -

1. כל מנוי שהפסיק את החתימה על העיתון או חידש אותה - שידווח לי.

2. מנוי שלא מוצא את העיתון בתאו ביום ששי, טוב יעשה אם קודם יתקשר אליי, ויברר איתי מה קורה, לפני שהוא מתלונן במחלקת המנויים של העיתון. אני נמצא בקשר רציף עם המפיץ הראשי באזור הדרום, ותמיד יודע האם ולמה יש עיכובים בהגעת העיתון לסעד (מפיץ התעורר מאוחר, נגנבו עיתונים ויש להשלים, תאונה, תקלות ועוד). מערכות העיתונים מנסות לחסוך בהוצאות ההפצה של העיתון למנויים, וכך קורה, שמפיץ אחד מביא לסעד את עיתוני מעריב, ידיעות והארץ, מפיץ נוסף את עיתון ב-7, מפיץ שלישי את מקור ראשון וישראל היום.

ולסיכום - מנוי שלא קבל מקור ראשון בימי ששי עד השעה 10, טוב יעשה אם קודם יפנה אלי, לפני התקשרותו למחלקת המנויים, ולא ימתין עד יום ראשון.

תודה על שיתוף הפעולה.

איתן ה'אן

תמונות מהתהלוכה החקלאית לקראת שבועות והמפגש עם שר החקלאות

משני 37' מכות הנשמה

בשנות ה-70 המוקדמות (כן, של המאה הקודמת...) התחלתי לסבול מאסתמה. כאשר התרבו ההתקפים, עברתי עם משפחתי מן העיר ניו יורק לעיר פניקס במדינת אריזונה, בחיפוש אחר אקלים חמים ויבש. מצבי השתפר מאד בזכות המעבר, שכלל שיפור ברמת הטיפול הרפואי.

מצאתי עבודה כנהגת אוטובוס של תלמידים, וכעבור זמן נרשמתי ללימודי טיפול נשימתי. אדם העוסק בטיפול נשימתי מוסמך לסייע לאנשים הסובלים ממחלות כרוניות וממצבים קריטיים הקשורים ללב ולריאות. עבדתי במשך שנים בבית חולים ג'ון לינקולן והענקתי טיפולי אינהלציה והנשמה למטופלים במוסד זה.

בשנת 1981 עלתה משפחתנו לארץ, והשתקענו במושב קטיף.

כעבור 3 שנים חליתי בדלקת ריאות ויראלית. למי שסובלת מאסתמה, דלקת ריאות היא מחלה קשה במיוחד. תוך זמן קצר מצאתי עצמי מתקשה לנשום, והזעקנו אמבולנס. ידעתי שעד שנגיע לסורוקה, יעבור זמן..

עם כניסתי לאמבולנס, שמעתי את הפרמדיק מדווח שאני סובלת ממצוקה נשימתית חמורה, עם סיכון לכשל נשימתי. מי כמוני הבין את המצב, אך לא הספקתי לפחד, כי כל כוחי הושקע באותם הרגעים בניסיונות להכניס חמצן לריאותיי.

בחדר המיון איבדתי את ההכרה. כשהתעוררתי, הייתי ביחידה לטיפול נמרץ, מונשמת בעזרת מכונת הנשמה מסוג MA1. הבנתי מה קורה, ורציתי לנהוג כפי שהדרכתי תמיד את מטופליי: לנשום לפי קצב המכונה. אך היתה בעיה: היו שתי מכונות זו לצד זו, ולא ידעתי איזו מכונה מחוברת אליי (יש לכל מכונה מפות חיצוני המאפשר לצוות לראות האם המטופל מוציא אוויר, אבל המפוחים היו מחוץ לטווח ראיתי). להיות ערה ומונשמת זה מצב לא נוח, בלשון המעטה – אבל זהו שיפור ניכר ממצוקה נשימתית שבה מרגישים שאין אוויר..

הייתי על סף ערנות, והבנתי שכנראה נתנו לי תרופה לטשטוש, כרגיל במצבים כאלה. מטופלים – במיוחד הצעירים שבהם – נוטים להתעסק עם הצנרת ולהפריע למכונה לבצע את עבודתה.

חלפו יומיים שלמים עד שהתייצב מצבי, והרגשתי ערנית יותר. גיליתי בעיה חדשה: המכונה היתה מכוונת לסוג הנשמה הנקרא PEEP (POSITIVE END EXPIRATORY PRESSURE) וזה דבר מאד לא נוח למטופל. מטופל מונשם אינו מסוגל לדבר, לכן ניסיתי בכל כוחי לבטא בשפתיי שיפסיקו זאת: "NO PEEP" ... אבל אנשי הצוות הבינו שאני מבקשת להתפנות..

מרוב תסכול סימנתי שאני מבקשת כלי כתיבה, וכתבתי: תפסיקו את ה-PEEP!! הם הופתעו שאני יודעת מה זה.. וקראו לרופא, שהסביר שבשל רמות חמצן גבוהות מדי, היה עליהם לבחור בטיפול זה.

בסיכומה של חוויה, יכולתי לומר שרמת אי הנוחות מחיבור למכונת הנשמה היתה נמוכה ממה שתמיד חששתי.

חשבתי לעצמי, כמה מנחם ללמוד זאת על בשרי, כי במסגרת עבודתי בארה"ב חיברתי אנשים רבים למכונות כאלה ובכל פעם חשתי צער על אי הנוחות שאני גורמת למטופליי.

לסיום, סוד קטן עליי: בעברי, שנאתי לקפל כביסה, וחשבתי שזו עבודה משעממת וחסרת תועלת. מאז המפגש שלי עם הצד השני של מכונת ההנשמה, קיבלתי פרופורציות.. אני מרגישה בעלת מזל ששרדתי לספר על כך, וכבר לא מפריע לי לקפל כביסה..

הכר את החסר, מלווית קצת אחרת...

קבלו את חברנו – אהרלה אדמנית

מתי והיכן נולדת?

נולדתי ב-ל' בסיון ה'תשמ"ג, 11.6.1983, בבית החולים קפלן ברחובות. עד גיל שנתיים גרנו במרכז שפירא (הוריי עברו לשם שנתיים קודם לכן מקיבוץ יבנה, או בהגייה היקית המלעילית – "קפוצת יפנה", שבו נולדו שלוש אחיותיי הגדולות), אח"כ עברנו לשכונת גילה שבדרום מערב ירושלים, ובגיל 18 הגעתי לישיבה בנתיבות ונשארתי באזור.

אי-אפשר בלי לומר מילה על "הייחוס" הקיבוץ-הדתי שלי. סבי צוריאל אדמנית ז"ל היה יחד עם סבתי הילדה ז"ל חבר בתנועת בח"ד הדתית-חלוצית בגרמניה וממקימי קבוצת רודגס בפתח תקווה ובהמשך קבוצת יבנה. למי שלא יודע, סבא צוריאל ז"ל, חוץ מהיותו מדריך של גרעין ז' שהיה ממייסדי סעד, היה למעשה מעין מורה דרך של הקיבוץ הדתי עד לפטירתו הפתאומית מדום לב ב-י"ח בתשרי תשל"ד כמזכיר הקיבוץ בעת מלחמת יום כיפור, כעשר שנים לפני שנולדתי. אני מכיר אותו בעיקר ממאמריו שכונסו בספר "בתוך הזרם ונגדו", שבשיעור א' בישיבה עברתי על כולו וסימנתי לא מעט במרקר... אני לא מתיימר לייצג את מורשתו, אך משנתו בהחלט טבעה בי את חותמה בהצבתה רף מוסרי וערכי גבוה.

והערה קטנה ביחס לשם "אדמנית" שמרבים לשבש (אדמונית, אדמוני, אדמני, מדמוני, ואפילו – אגוזית...). שמו של סבא בברלין היה פרנץ דיאמנט. שמו העברי שניתן לו מאת הוריו היה צוריאל. לאחר שהגיע לארץ החליט לשנות את שם המשפחה לשם עברי – לקח את אותיות השם דיאמנט, ערבב ושינה את הסדר ל-אדמנית (עדיף מדינאמיט... ©). חוץ משינוי סדר האותיות, סבא שילב בשם החדש את אחת מאבני החושן – אודם, שקרובה למשמעות המילה דיאמנט – יהלום. למעשה יש כיום שבע משפחות בכל העולם הנושאות בגאון את השם אדמנית.

ספר על זיכרונות ילדות.

כאשר הייתי בכיתה ב' יצאה משפחתנו – ההורים וחמישה ילדים – לשליחות של שנתיים בקנדה בעיר מונטריאול. בכל בוקר יצאנו כולנו לבית הספר במכונית שברולט סטיישן (שאחרי שנתיים נמכרה לבן של בעלי הדירה תמורת 100 דולר קנדיים...) – שם הוריי לימדו עברית ומקצועות קודש, אחיותיי למדו בחטיבה ובתיכון, אני ביסודי ואחי בגן, הכול באותו מתחם. זו הייתה בהחלט תקופה חווייתית – טיולים משפחתיים בחופשים ברחבי קנדה ובארצות הברית, ביקור מיוחד של סבא שלי (משה) שהגיע מהארץ וטייל יחד איתנו, בני עקיבא החל מכיתה א' בבית הכנסת BEIT ZION (עם מדריכה-שליחה שבאה מגילה...). מה שזכור לי במיוחד עד היום – בכיתה ג' היה לי מחנך בשם RABBI ZRILL, שלימד אותנו בחודש אלול ניגון לפסוק "אחת שאלתי", ניגון שמלווה אותי עד היום. בנוסף, בגלל הקרבה לתיכון הייתה הרבה "צבעוניות" סביב פורים ועוד הזדמנויות שבהן היו חגיגות ותכונה בבית הספר. זכורה לי במיוחד ההתרגשות בעת ביקורו של הראשון לציון הרב עובדיה יוסף זצ"ל.

ספר, איך הגעת לסעד ומתי?

כאמור לאחר התיכון הגעתי ללמוד בישיבת ההסדר "אהבת ישראל" בנתיבות, ואפשר לומר שכבר אז נזרעו הזרעים להגעה לסעד. בראשות הישיבה עמדו – מו"ר ר' ישראל פרידמן בן-שלום זצ"ל, שכידוע גר בסעד 33 שנים עד לשנת תש"ס – ואליו הייתי קשור בעבותות אהבה וחסד, ומו"ר הרב דוד אסולין שליט"א, שכמובן עדיין עומד בראשות הישיבה, וגר בסעד עד לא מזמן ולפני כן כיהן כרב הקיבוץ. כאשר הייתי בשיעור ב' בישיבה הרב דוד ציוות אותי ללימוד בחברותא עם משה'לה בן-צבי, חברותא שנמשכה שנה וחצי עד שהתגייסתי אחרי פסח של שיעור ג' – למדנו יחד פעם-פעמיים בשבוע נחמה ליבוביץ' על הפרשה ובהמשך את הספר "אם הבנים שמחה" שחיבר הרב שלמה יששכר טייכטאל, ששינה בזמן השואה בסלובקיה את עמדתו ביחס לציונות ולעלייה לארץ –

מתלמיד הרבי ממונקאטש לציוני נלהב. עקב הקשר החם זכינו שמרים בן-צבי ז"ל סרגה גרביים מעשה ידיה לבנו הבכור דוד שלום. אחרי עשר שנים שבהן גרנו בנתיבות והיינו חלק מהגרעין החברתי שסביב הישיבה, חיפשנו מקום שיתאים יותר לצרכינו. חנה עבדה אז במקביל לכמה עובדות סוציאליות שגרות בסעד, והשאר היסטוריה..

מה התחביבים שלך?

אני אוהב לקרוא – ספרי עיון וגם רומנים, בפרט היסטוריים, לשמוע מוזיקה טובה, לנגן בגיטרה ניגונים של קרליבך ושירים של SIMON & GARFUNKEL, לשיר שירים וניגונים וכמובן גם לכתוב שירים... (בהזדמנות זו – תודה על הבמה ועל התגובות החמות.) טיוטת הספר הבא כבר מחכה במגרה לשעת כושר מתאימה.

מה גורם לך נחת?

להיות בטבע עם חנה והילדים. לראות את הילדים שלי במתיקותם. לאכול אוכל טעים שדוד שלום הכין לשבת או סתם ככה באמצע השבוע. וגם להתפלל תפילה "טובה", כמו למשל תפילת יום העצמאות בסעד שבה מורגשת ההודיה לה' על כל הטוב שזכינו לו.

מה המוטו שלך בחיים?

"רחמנא ליבא בעי" – להתחבר ללב שלי וללבבות של אחרים. לנסות כמה שיותר להקשיב – לעצמי ולאחרים (כמובן לא תמיד אני מצליח – זו עבודה לכל החיים...).

למה אתה הכי מתגעגע?

למפגש עם סבא שלי מצד אימא – סבא משה, שמשה קרוי על שמו, שהיה שופע אהבה וטוב לב יחד עם חוש הומור עדין, וגם לאור שהכה בי בכל פעם שנכנסתי לביתם של ישראל וציפורה ז"ל בשכונת גילה.

מה אתה מאחל לסעד?

אני מאחל לסעד שיישמר חן המקום על יושביו, שנשכיל לכבד זה את זה ולשמור ולפתח קהילה רב-דורית חיה ותוססת שנותנת מקום בלב וגם במרחב לכל אחד ואחת מאיתנו – על צורכיהם, אופיים, מנהגיהם ושונותם.

ריאיון: יורם קימלמן

לקראת פתיחת חדר האוכל

לציבור החברים שלום.

אי"ה ביום ראשון הקרוב, ח' בסיון, 31.5.20, ייפתח חדר האוכל לארוחת הצהריים בין השעות 13:00-11:30.

אנו מבקשים מהציבור להמשיך ולשמור על כללי ההיגיינה של משרד הבריאות (אלכוג'ל/שטיפת ידיים, לבישת מסיכה ושמירת מרחק של 1.20 בתוך חדר האוכל).

ארוחת הבוקר תוגש מיום שני, ט' בסיון, 1.6.20.

שיהיה בתאבון!

אופירה קשט 13 חדר האוכל

צולת הרחצה נפתחת!

ביום שני הקרוב, ט' בסיוון, ה 1/6, בע"ה תיפתח הבריכה.

בחודש יוני, תפתח הבריכה בבוקר לשחינים ומשעות הצהריים לפי הטבלה המצ"ב.

חשוב לנו להזכיר את כללי הזהב למתרחצים בבריכה :

1. אין לשחות בבריכה ללא מציל (גם מי שברשותו תעודת מציל לא יכול לשחות לבד).
2. יש להישמע לכל הוראותיו של המציל.
3. יש להקפיד על השעות הנפרדות (נשים/גברים). גברים מתבקשים שלא להתקבץ ליד השער טרם הסתיימה שעת הנשים ולהגיע לבריכה בזמן הנקוב.
4. ילדים עד כיתה ג' (כולל) יכולים לשחות עם הוריהם בשעות הנפרדות (על פי החלטת הנהלת הקהילה).
5. ילדים עד כיתה ג' (כולל) חייבים בליווי מבוגר (בוגר י' ומעלה). בוגרי כיתה ד' יכולים לבוא לבריכה ללא ליווי מבוגר בהתאם לרמת עצמאותם במים.
6. אין להכניס כל דבר מאכל לשטח הגדר הפנימית. אלכוהול אסור בכלל בשטח הבריכה, על פי חוק.
7. יש להקפיד על שימוש בחיתולי בריכה עבור פעוטות הזקוקים לכך! אנא תגיעו מצוידים כראוי עם חיתול זרבה ע"מ למנוע אי נעימות משאר הציבור.
8. מתרחצים בעלי שיער ארוך- יש לאסוף את השיער טרם הכניסה למים.
9. בריכת הפעוטות- הרחצה באחריות ההורים בלבד. אנא היו ערניים, התנתקו מהסלולרי ושימו לב לילדיכם.
10. אורחים יכולים להגיע רק בליווי מארחיהם. המארח יהיה בגיל תיכון (סוף כיתה י') ומעלה. איננו מעוניינים להיתקל במצבים של הוצאת אורחים ועוגמת הנפש הנגרמת מכך.
11. הזמנת אירועים פרטיים בבריכה תתבצע דרך יהודה 052-3934550. יש לפנות את שטח הבריכה עד השעה 22:45. מחיר סמלי ייגבה עבור אירוע פרטי למימון חלק מההוצאות.
- אירוע יום = 100 ש"ח אירוע ערב = 200 ש"ח .
- מדובר על אירועים פנימיים בלבד, אירועים חיצוניים מתומחרים בצורה שונה.
12. חוגי שחיה- מדריכים חיצוניים יכולים לעבוד בבריכה רק לאחר יצירת הסכם עבודה מסודר עם יהודה.
13. מינויים – בהמשך לנוהל מהשנים הקודמות, תתאפשר כניסת מנויים חיצוניים.
- מדובר על כ-16 משפחות.
14. בכל הקשור לבריכה ולהתנהלותה יש לפנות ליהודה.
- שעות הרחצה יגדלו בחודשים יולי-אוגוסט. חשוב לציין כי עומדת הרבה מחשבה מאחורי חלוקת השעות : מורכבות הקהילה, שעות הבתים הכוללים, מגבלות מציל ועוד.

דבר נוסף, וירוס הקורונה אינו נגמר ולכן עלינו לשמור על זהירות,

- 1) בתוך הבריכה הוירוס מושמד אבל בין אנשים במגע ישיר הוירוס יכול לעבור. לכן בתוך הבריכה עלינו לשמור מרחק של 2 מטר בין המתרחצים והבריכה מוגבלת ל- 50 איש בגודלה ו 10 מתרחצים בבריכה הקטנה (פעוטות).
- 2) מספר הנמצאים בשטח הבריכה, כולל המדשאה שסביבה לא יעלה על 100 איש.
- 3) לגבי מסכות, בגלל שמדובר בשטח פתוח, לא חובה, אבל מומלץ.
- 4) במלתחות והשירותים לא ישהו יחד למעלה מ 4 אנשים.

- (5) מהקולר יש לשתות רק באמצעות כוסות או בקבוקים ולא מהפייה.
- (6) כרגע הברכה פתוחה לאנשי סעד בלבד בהמשך ניתן להביא אורחים הכל בהתאם למגבלת המקום.
- (7) חיוב מלווה לילד בעל צרכים מיוחדים אשר מלווה מחוץ לברכה, מחויב גם בברכה.
- (8) הורים חייבים להשגיח על ילדיהם גם בברכת הפעוטות וגם בברכה הגדולה.

בברכת עונה מוצלחת ובטוחה!

צדיאל ויהודה

ל"ז שעות פתיחת הברכה לחודש יוני

(מומלץ לגזור ולשמור)

ימים ב', ד'	
שחיינים מעורב	6: 30-7: 30
שחייניות נשים	7: 30-8: 30
נשים	14: 00-15: 00
גברים	15: 00-16: 00
נשים	16: 00-18: 00
שחיינים מעורב	18: 00-19: 00

ימים א', ג', ה'	
שחיינים מעורב	6: 30-7: 30
שחייניות נשים	7: 30-8: 30
נשים	14: 00-15: 00
משפחות	15: 00-17: 00
נשים	17: 00-18: 00
גברים	18: 00-19: 00

יום ו'	
שחיינים מעורב	6: 30-7: 30
שחייניות נשים	7: 30-8: 30
נשים	13: 00-14: 30
גברים	14: 30-16: 00
משפחות	16: 00-18: 00

למלכה אש ולכל המשפחה מיל טוב להולדת הנ"ה
נכדה לזיוה ולמשה פרצל, בת ליהודית וסמאון פרצל
איחולים שמחות ולנחת!

